

A Svábhegy

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 37. szám, 2017. szeptember 15.

Budapest páratlan kincse – sok egyéb mellett – a Svábhegy, János-hegy és az őket övező majdnem érintetlen erdők-völgyek-tisztások koszorúja.

Buszra, fogasra szállva fél óra sem kell, hogy megérezzük az erdő illatát, s hogy gyerekeink más tapasztalathoz is jussanak, mint amit a napi játszótéri időtöltés kínál.

Sajnos úgy néz ki, az idillnek vége. Valakik – csupa jó szándékból – berendezték a hegyet. Úgy gondolják, hogy igényes városlakónak semmiképp sem elegendő, amit a természet kínál.

A futásra kiváltképpen alkalmas erdei úttal párhuzamosan – attól 10 méterre – sűrűn ültetett babér-meggy bokrokkal és pázsittal szegélyezett gumi futópálya létesült.

A Libegő felső állomása előtti térségen, a János-hegy lábánál dupla betonkő szegéllyel gondosan körülkerített virágoskert készült, katonás sorokba rendezett petúniával teleültetve. Talán ezzel szerették volna feledtetni a szívmelengetőnek egyáltalán nem nevezhető végállomás-épület látványát és a hontalan, murvával felszórt pusztaságot.

A János-hegyi kilátóhoz vezető meredek út mentén rikítószárga kígyóként rajzolódik a látványba egy újabb futópálya – mintha a hegyen ez volna az egyetlen lehetőség a futásra (pedig a János-hegyből csak egy van, futópálya meg bárhol lehet).

Miért kellett a páratlan szépségű Anna-rétet „berendezni”, akárha egy városi tér volna? Miért nem elég az erdő, a rét a kapcsolódásra? Az a gyönyörű, harmonikus kép, amit az erdei útról kiérve az Anna-rét nyújtott, megszűnt. S mivé fog válni a hegy, ha a rét aljában még a beígért zarándoktemplom is megépül?

Biztos, hogy szükséges volt, hogy a természetes erdei utak jól megoldozott, kemény burkolatos, fémszegéllyel kontúrozott városi sétauttá váljanak? Végiggondolta valaki, hogy ezeket az utakat nemcsak hogy karbantartani, de tisztítani is kell, hiszen az őszi lombhullás ezeken az utakon nem humusz, hanem szemét.

Miért gondolta valaki, hogy a méregdrága, túldimenzionált, tájidegen, hivatkozott padok, asztalok, szemetesek, irányítótáblák méltóbbak lesznek az erdőhöz, mint szerény félgömbfából összerótt – az erdő képébe belesimuló –, halálukban sem kacattá váló elődjek?

Ami itt történt, az a közönség kiszolgálásának hazug módja. Azt a hitet kelti a hozzá nem értő fogyasztóban, hogy ez a korszerű viselkedés, holott csak stílustalanságról, a valódi szakértelem hiányáról van szó.

Miért is gondolom, hogy ez a magatartás helytelen? Ma, amikor a túlépítéssel küzdünk, minden olyan természetes helyet, ahogy csak lehet – kötelező védenünk. Különösen, ha a hely ilyen különleges viszonyban van a várossal, és ettől olyan elbűvölő. Azt gondolom, ez volna az igazi örökségvédelem (lásd még liget), nem pedig a rég elpusztult épületek drága, okatlan visszaépítése (lásd vár).

(A szerző építész)